

губва, а щомъ човѣкъ се е научилъ да работи, никога нѣма да остане гладенъ. Ето сега, царю честити, ако азъ не се съглася на онова, което ти ми предложишъ, може да ни отнемешъ всичкитѣ богатства.

Но щомъ ми оставишъ дветѣ ржце, азъ ще изработвамъ прехрана и за себе си, и за баща си, който е вече старъ, и за цѣлата ни челядь.

Размислилъ се царьтъ. Разбралъ колко умно говори момькътъ и рекълъ:

— Имашъ право, момко. Ако всички момци въ царството сж като тебе, по-могъщо и по-богато царство отъ моето нѣма да има по цѣлия свѣтъ. Отказвамъ се да искамъ чудното стъкло. Нека баща ти лѣкува болнитѣ на цѣлото царство, както излѣкува и дъщеря ми. А за нея по-добъръ момькъ отъ тебе не мога да намѣря. Ти ще станешъ мой зеть.

Бащата се зарадвалъ и рекълъ:—Благодаря, царю честити. Азъ знаехъ, че царство, въ което има работни момци, като моя синъ, ще има и уменъ царь като тебе. Пѣкъ и правъ бѣше странникьтъ, когато каза, че чудното стъкленце съ лѣковитата вода носи щастие за моя синъ.

Още на другия день направили свадбата.

Работливиятъ момькъ и царската дъщеря заживѣли радостно и щастливо.

А още по-щастливи билъ бащата, майката и цѣлата имъ челядь. Тѣ всички заживѣли въ царския дворець.

А следъ смъртьта на царя, момькътъ станалъ царь. И навсѣкжде разказвали за неговото мждро и славно царуване.

Ранъ-Босилекъ